

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 25 березня 2008 року № 13 (229)

ЧИ Є В УКРАЇНЦІВ НАЦІОНАЛЬНА ГОРДІСТЬ?

Беззубість і безхребетність влади призводить до того, що колишні держави-окупанти встановлюють на українській землі свої історичні символи

На Верецькому перевалі, що між Закарпатською та Львівською областями, планується відкриття меморіального комплексу на честь приходу угорських племен на територію Закарпаття в IX ст. За угорськими легендами, саме через цей перевал пройшла більша частина угорських племен на територію «нової батьківщини» в Середнє Подунав'я, де проживало переважно корінне слов'янське населення. Цей комплекс включає в себе велику бетонну каплицю з встановленим на ній великим мідним орлом (турулом), що є національним символом Угорської республіки. Більше того, такого ж турула вже встановлено в одному з найвизначніших місць не лише Закарпаття, а й усієї України – в Мукачівському замку, що був першим укріпленням, захопленим прийшлими угорськими племенами. З точки зору національної честі і гідності – це абсурд. Скільки ж потрібно мати до себе неповаги, щоб дозволити на своїй землі, а особливо на найвизначніших її місцях, встановлювати національні символи держави, окупація якої була важким тягарем для Закарпаття протягом багатьох століть і в боротьбі з якою загинула не одна тисяча визначних синів та дочок нашої землі. Образливим є і те, що відкриття цих меморіальних знаків припадає на річницю окупації гортіївською Угорщиною новопроголошеної Карпатської України, а також трагедії на Красному Полі, де 15 березня 1939 року у боротьбі за молоду незалежну Українську державу проти переважаючих угорських «орд» загинув цвіт української нації.

І така ганьба в нашій державі чиниться за згоди її найвищого керівництва, яке незрозуміло з яких міркувань дозволило встановлення іноземних, по суті, окупаційних знаків у самому серці Закарпатя. Ще одним ганебним фактом, який демонструє слабкість нашої влади, є те, що офіційної згоди на побудову цих символів з боку місцевої влади ще немає, а робота з їхнього встановлення вже закінчується. Тобто ці безглузді дії навіть з правової точки зору можна вважати незаконними.

Таким чином, маємо небезпечний прецедент для інших сусідніх країн, у складі яких у певний час перебували різні території України. Керуючись подібною логікою, можна «обставити» польськими національними символами всю Галичину, на території якої знаходяться багато визначних місць польської історії, чи всю Східну Україну – російськими, або Буковину – румунськими. Таким чином, чи не вся територія України буде «обліплена» чужоземною символікою. Безхребетність влади, чого доброго, призведе до того, що наші визначні національні пам'ятки відійдуть у забуття, і майбутні покоління виховуватимуться на чужій історії, а героїчну історію свого народу просто забудуть.

Подібні явища є ганебним знущанням над нашою державою, її історією та святотатством перед пам'яттю наших предків, які боролися і поклали своє життя за Україну. І якщо в нас залишилося хоч трохи національної гідності та шани до своєї держави, ми не повинні допустити встановлення цих окупаційних символів на своїй території.

Молодіжна референтура Закарпатської обласної організації КУН

АКТУАЛЬНО

НЕЗВОРОТНІСТЬ ЄВРОАТЛАНТИЧНОГО ВИБОРУ

До організацій світового українства з приводу приєднання України до Плану дій щодо членства в НАТО звернулася Президія Української Всесвітньої Координаційної Ради.

У зверненні висловлюється сподівання, що країни-члени НАТО вже на саміті в Бухаресті на початку квітня приймуть позитивне рішення стосовно запрошення України до Плану дій щодо членства в НАТО.

«Президія УВКР, – зазначається у зверненні, – звертає увагу лідерів громадських організацій світового українства на можливість зафіксувати незворотність євроатлантичного вибору України шляхом запрошення нашої держави до ПДЧ уже під час Бухарестського саміту Альянсу. Не сумніваємося, що інтеграція України до НАТО є правильним шляхом, який гарантує нашій країні державний суверенітет та цілісність. Ми сподіваємося, що кожна з тих країн, де ви живете, взявши до уваги безпеку євроатлантичного простору, підтримає позитивне рішення НАТО з цього питання. Тому розраховуємо на ваше сприяння й активну допомогу щодо прийняття позитивного рішення стосовно запрошення України до Плану дій щодо членства в НАТО».

Президія УВКР звертається до світового українства із закликом організувати й реалізувати заходи з метою підтримки парламентами, урядами, політичними й громадськими організаціями країн, де проживають українці, позитивного рішення Північноатлантичного Альянсу стосовно приєднання України до Плану дій щодо членства в НАТО.

УКРАЇНА І СВІТ

ДВЕРІ В НАТО

ЗАЛИШАЮТЬСЯ ВІДЧИНЕНИМИ. АЛЕ ЧИ ДЛЯ УКРАЇНИ?

Мирослав ОКСЕНТ

Гостра дискусія з приводу запрошення України та Грузії до Плану дій щодо членства в НАТО (ПДЧ) очікується на саміті НАТО в Бухаресті 2–4 квітня. Якщо зважити всі обставини, то результати цієї дискусії для нашої країни можуть виявитися негативними, адже подібні рішення НАТО приймає консенсусом усіх країн-учасників. Навряд чи дві ключові держави НАТО в Європі – Німеччина і Франція – як головні натовські опоненти входження України в Альянс змінять свою думку, поступившись перед натиском Вашингтона. Поки що ж, крім Сполучених Штатів, лише десять країн з двадцяти шести учасників Альянсу відкрито заявили про свою підтримку домагань України та Грузії долучитися до ПДЧ. У числі цих десяти країн, які підписали відповідного листа до керівництва НАТО – усі новачки Альянсу: Болгарія, Естонія, Латвія, Литва, Польща, Румунія, Словаччина, Словенія і Чехія. До цього списку долучилася Канада.

Решта країн наразі мовчать. Однак відомою є позиція Берліна і Парижа, які продовжують свої геополітичні ігрища з Москвою, у той же час доволі ревниво ставлячись до дій США у Європі. Україну ж, як і Грузію, у західноєвропейських столицях розглядають як потенційних союзників Штатів. Відповідно, Німеччина і Франція виступають проти зближення НАТО з Україною та Грузією, остерігаючись посилення позицій Вашингтона в Європі, а також вважаючи, що не варто «сердити» Москву як одного з чільних світових гравців і найбільшого експортера енергоносіїв.

Росія, зрозуміло, також буде використовувати всі можливості для того, щоб не допустити зближення України з північноатлантичним блоком. Адже в разі входження України до НАТО геополітична ситуація в центрально-східній Європі може різко змінитися, причому не на користь Кремля. Якою мірою в цьому Москві «допомагатимуть» німці і французи, поки що важко спрогнозувати. Скоріш за все, остаточне рішення щодо ПДЧ для України та Грузії буде відтерміноване до наступного саміту, коли Захід уже трохи з'ясує для себе, чого можна очікувати від нового російського президента Медведєва, і чим його зовнішня політика відрізнятиметься від політики Путіна.

Нехай нас не дивує позиція тих же Німеччини і Франції в «українському питанні». Подібне відбувається вже не вперше в історії. Україна для ситої Західної Європи залишається переважно транзитною і сировинною країною, таким собі буфером між «цивілізаційним» Заходом і «азіатською» Росією -- вкрай потрібною для Європи як енергетичний поставщик і як потенційна антитеза китайській гегемонії і мусульманській експансії. Однак виставляти комусь претензії чи ставати в позу ображеного не варто. Кожен світовий гравець насамперед дбає про свої інтереси. І рахуються в цьому жорстокому і прагматичному світі лише з сильними. Слабких використовують у власних інтересах.

Сильними ж ми можемо стати лише за умови консолідації нації і підпорядкованості владної еліти державницькій меті.

ВШАНУВАТИ ПРОВІДНИКА

Заява Івано-Франківської обласної організації КУН щодо спорудження пам'ятника Степану Бандері

1 січня 2009 року всі національно свідомі українці будуть відзначати 100-річчя від дня народження визначного борця за українську державність, політичного діяча, провідника Організації Українських Націоналістів, ідеолога українського національного руху Степана Бандери. Визначний революціонер і політик, Провідник ОУН Степан Бандера, який ще з юнацьких років розпочав боротьбу за волю України, за її державну суверенність і соборність, згодом став символом української нації.

Усвідомлюючи історичну необхідність, Конгрес Українських Націоналістів через своїх депутатів-членів КУН ініціював ряд звернень до Президента України Віктора Ющенка, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України щодо належного відзначення в Україні та області 100-річчя від дня народження Степана Бандери. Одним із ключових пунктів вшанування пам'яті Провідника є спорудження величного комплексу і пам'ятника С. Бандері в Івано-Франківську.

Постать Степана Бандери заслуговує значної уваги, тому пам'ятник Провіднику української нації повинен бути встановлений на велелюдній площі, де в майбутньому можлива присутність великої кількости людей. Івано-Франківщина є батьківщиною Провідника, тому необхідно спорудити пам'ятник не тільки для м. Івано-Франківська, а й для всієї України. Єдиним з огляду на це можливим місцем, за думкою фахівців, є площа Європейська, яку увінчує збіг вулиць Степана Бандери, Євгена Коновальця та Лева Ребета.

Конгрес Українських Націоналістів, Всеукраїнське Братство ОУН-УПА, Братство ОУН-УПА Карпатського Краю, обласна організація ОУН (р), обласне відділення «Центру Національного відродження ім. Степана Бандери» та ряд інших національно-патріотичних організацій міста та області вже добрий десяток років пропонують збудувати пам'ятник Степану Бандері саме на Європейській площі. Зважаючи на те, що в рік С. Бандери, коли Івано-Франківська міська рада ще рік тому прийняла рішення про спорудження пам'ятника, коли вже проведено освячення місця його побудови та визначені переможці конкурсу на найкращий проект пам'ятника з музейним комплексом, коли виконавчим комітетом запропоновано виділити у міському бюджеті кошти на його спорудження, стають незрозумілими заяви окремих керівників обласної ради та державної адміністрації про спорудження нашвидкуруч у ще не визначеному місці невеликого пам'ятника у цьому році, а на площі Європейській до 105-ї річниці від дня народження Провідника.

Ці пропозиції розцінюємо як чергове заговорювання питання з єдиною метою: відтермінувати будівництво і звести нанівець спорудження величного пам'ятника і комплексу, гідного постаті та імені Провідника української нації Степана Бандери. Не сприяють процесу спорудження пам'ятника і зриви засідань Івано-Франківської міської ради.

Звертаємося до керівників обласної ради та адміністрації з вимогою не втручатися в роботу Івано-Франківської міської ради, не підсилювати своїми заявами провокативні дії окремих політиків, виділити з обласного бюджету кошти на спорудження пам'ятника у м. Івано-Франківську на площі Європейська.

Звертаємося до керівників організацій та депутатів місцевих організацій політичних партій, які входять у блок «Наша Україна» та «Блок Юлії Тимошенко», з проханням сприяти у виділенні в повному обсязі коштів для будівництва пам'ятника Степану Бандері і музею визвольних змагань на Європейській площі.

Звертаємося до громадськости області, промислових підприємств, приватних підприємців з проханням активно долучитися до збору коштів на спорудження пам'ятника Степану Бандері.

У випадку ігнорування органами влади наших вимог залишаємо за собою право на проведення перед будинком обласної державної адміністрації протестних акцій до повного їх задоволення.

Слава Україні! Героям слава!

Богдан БОРОВИЧ,
за дорученням
політради Івано-Франківської Обласної
Організації Конгресу
Українських Націоналістів

ЛЬВІВСЬКИЙ ПРЕЦЕДЕНТ

НЕЗАКОННЕ ЗВІЛЬНЕННЯ,

за яким стоять кланові та партійні інтереси

Львівська обласна організація КУН провела масове пікетування Львівської обласної ради з приводу незаконного звільнення з посади начальника Головного управління земельних ресурсів Львівської області М. Пшевлоцького. До пікетувальників, що прибули практично з усіх районів Львівської області, – представників КУН, долучилися і патріоти з НРУ, УНП, НСНУ і Товариства політв'язнів і репресованих, Братства ОУН-УПА.

* * *

Депутати Львівської обласної ради розглянули звернення Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів до ГПУ та КМУ щодо забезпечення дотримання норм трудового законодавства і розслідування видання наказу Держземагентства про звільнення Миколи Пшевлоцького.

«За» проголосували 69 депутатів.

Голова секретаріату ЛОО Конгресу Ігор Данилиха повідомив, що звернення не підтримали депутати від ВО «Свобода» і БЮТ. За його словами, представники ВО «Свобода», неодноразово демонстрували свою окремішність у прийнятті рішень і голосуванні за них. Зокрема, свободівці не голосували за «рік Бандери». А біютівці, напевно, отримали вказівки згори і захищали честь «партійного мундира» та своїх однопартійців – Д. Завтура і А. Шкіля.

* * *

20 березня позачергова сесія Львівської обласної ради на вимогу 42 депутатів практично повністю була присвячена питанню незаконного звільнення Миколи Пшевлоцького з посади начальника управління земельних ресурсів Львівської області. На сесії після тривалої перерви, викликаної хворобою, був присутній М. Пшевлоцький, якого депутати зустріли оплесками і стоячи. У своєму виступі депутат, зокрема, зазначив, що своє поспішне звільнення він розглядає як вияв інтересів кланів та олігархічних груп, які прикриваються партійними прапорами. М. Пшевлоцький висловив переконання, що, попри спроби політизації, це питання буде вирішено у правовий спосіб.

На початку сесії виступила заступник голови ради Л. Козак, яка зачитала заяву БЮТ, зробивши спробу таким чином пояснити демонстративну відсутність фракції БЮТ у сесійній залі. Заява виявилася такою собі невдалою спробою відволікти увагу депутатів від факту незаконного звільнення М. Пшевлоцького та призначення Д. Завтура. Промовчано у заяві і деякі неспростовані факти – наприклад, що з обласною радою ніхто не порадився щодо звільнення та призначення. Натомість у заяві зазначалося, що цьому питанню «надається надмірна увага» і, мовляв, давати оцінку законності кадровим змінам обласна рада не повинна, бо це поза її компетентністю.

Утім, більшість депутатів у залі того дня підтримали М. Пшевлоцького. Серед них – представники НРУ, УНП, ХДС, «Пори», НСНУ, депутатська група «Нова Галичина».

Незрозумілою залишається позиція ВО «Свобода», яка відмовилася голосувати у повному складі й більше намагалася говорити про себе як політичну силу, ніж по суті питання порядку денного.

Прес-служба ЛОО КУН

ТЕКСТ ВИСТУПУ МИКОЛИ ПШЕВЛОЦЬКОГО НА ПОЗАЧЕРГОВІЙ СЕСІЇ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ 20 БЕРЕЗНЯ 2008 РОКУ

У першу чергу приношу вибачення за те, що моя скромна персона спричинилася до скликання сесії. Але бачимо, що справа не тільки в мені. Хочу привернути вашу увагу до правової площини цієї ситуації. Не вважаю себе незамінним на такій посаді, тому не бачу нічого поганого в тому, що відбувається ротація кадрів. Та існує відповідний механізм щодо відбору кадрів, процесу деорганізації управління земельних ресурсів щодо узгодження кадрів із місцевою владою, яка приймає також рішення з відбору кадрів у своїй області.

У моїй ситуації існує порушення цілого ряду законодавчих документів. Я не давав згоди на своє звільнення. Я б дуже просив таких народних депутатів України, як Андрій Шкіль, не виступати від мого імені та не давати з приводу мого звільнення коментарів. Питання «писав чоловік заяву чи не писав» лежить в компетенції канцелярії того чи іншого відомства, а не депутата, який не є моїм представником в жодному органі та не представляє мої інтереси.

Я вважаю, що в цій ситуації було повністю знехтувано думкою місцевої влади, тому мене одразу насторожила пропозиція, щоб це звільнення було добровільним.

Я не хочу, щоб моє питання певним чином політизувалося, але за цим ховається відстоювання групових інтересів, які пробують реалізуватись під тими чи іншими прапорами. Я переконаний, що це не є відображення внутрішніх чвар демократичної коаліції, і все буде вирішено у правовий спосіб та не завдасть ніяких перешкод єдності демократичних дій. Хочеться, щоб демократична коаліція також злагоджено працювала і на нашому обласному рівні.

КОРОТКО

В обласних організаціях КУН нині проходять звітно-виборні конференції, учасники яких обговорюють питання зміцнення позицій партії в суспільно-політичному житті регіонів, представництва конгресівців в органах місцевої влади, розширення мережі первинних осередків, обирають нових ватажків організацій тощо.

Зокрема, конгресівці Житомирщини на своїй конференції обрали головою обласної організації КУН – Миколу Крука, Херсонщини – Івана Реуцького, Миколаївщини – Софію Яценько, Івано-Франківщини – Богдана Боровича, Київщини – Андрія Лопушанського.

У роботі конференцій беруть участь заступник голови Конгресу Володимир Борейчук і голова Секретаріату Головного Проводу КУН Степан Брацюнь.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

БИТВА ЗА КИЇВ

ТИМОШЕНКО – НЕ КАЛІГУЛА...

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, «Нація і держава»

Із ключових тем минулого тижня найголовнішою, без сумніву, була тема дострокових виборів київського міського голови. Ю. Тимошенко на диво легко і, здавалося б, без особливих зусиль досягла бажаного: вибори відбудуться. І в цьому їй допомогли, хоч як це, здавалося б, дивно звучить, комуністи, які віддали за відповідну парламентську постанову 26 голосів, і шестеро депутатів блоку Литвина.

Спогад про майбутнє?..

Представник Київської міської територіальної комісії наприкінці тижня повідомив, що вибори відбудуться 25 травня.

Разом з тим, не до кінця зрозумілою є ситуація з претендентами на крісло Черновецького. Насамперед поки що без відповіді залишається питання: чи погодиться блок НУ-НС на кандидатуру, яку запропонує Тимошенко? Скоріш за все, що ні, але чи підтримуватиме в такому разі Кличка? З іншого боку, існує висока ймовірність того, що БЮТ висуватиме свого кандидата, і ним буде, скоріш за все, Турчинов – права рука Тимошенко. Як і очікувалося, не братимуть участі у боротьбі за посаду столичного мера бютівці М. Томенко і М. Поживанов, шанси яких, зрозуміло, є нульовими. Київський плацдарм є винятково важливим з огляду на майбутні президентські вибори, мантію переможця яких Юлія Володимирівна вже приміряє на себе. Зрозуміло, що на цей пост їй потрібна не лише абсолютно надійна, керована людина, а й гравець, який у разі необхідності зможе приймати самостійні рішення.

Щоправда, з подібною логікою навряд чи погодиться глава держави. Скоріш за все, Президент ініціюватиме підтримку Кличка, який, за умови грамотно проведеної кампанії, має, здається, непогані шанси на перемогу, що підтверджують і соціологічні опитування. Щодо Луценка, то його висування є також можливим. До речі, кандидатура Луценка номінально є єдиною, на якій могли б зійтися Ющенко і Тимошенко. Незважаючи на те, що цей політик уже, здається, «поставив» на Тимошенко, формально він залишається у президентській команді. А те, що міністр МВС більше орієнтується на прем'єра, ніж на Президента, зокрема, підтверджує і та послідовність, з якою окремі представники «Народної самооборони» атакують главу президентського секретаріату В. Балогу (фактично ж ці удари спрямовані на адресу В. Ющенка). У цьому плані особливою активністю в команді Луценка виділяються О. Доній – колишній піар-технолог О. Мороза, а також В. Стретович, Д. Жванія і Т. Стецьків. Як відомо, з'явилися повідомлення про те, що під час зустрічі депутатів «Народної самооборони» з Президентом нібито була висунута вимога відставки Балоги. У пресі також повідомлялося, що Луценко підтримав вимогу Тимошенко щодо висування Турчинова. (Щоправда, у неділю ввечері він вже не заперечував і щодо власної кандидатури).

Таким чином, ймовірність узгодження єдиного кандидата від «демократичних сил» є доволі низькою. Важко уявити, що глава держави погодиться з тим, що мером столиці стане найближчий соратник його майбутнього головного суперника на президентських виборах. Так само малоймовірною виглядає згода Тимошенко прийняти умови Ющенка і підтримати, приміром, Кличка. Хіба що, повторюю, зійдуться на Луценкові як на єдиному кандидатові від «демократичних сил», котрий у такому разі мав би непогані шанси на перемогу.

Стосовно ж виборів до Київради, то тут все зрозуміло, – прем'єр днями недвозначно заявила про те, що обидва демократичні блоки формуватимуть окремі списки.

Чи має шанси на перемогу Турчинов? Як відомо, римський імператор Калігула колись зробив сенатором свого жеребця. Однак Тимошенко – не Калігула, не кажучи вже про схожість Турчинова з жеребцем... Здається, у прем'єра трохи запаморочилося в голові від уявних перемог (виплата заощаджень, газові «успіхи»), і вона вважає, що «плебс» підтримає будь-яку її ініціативу. Але значна електоральна перевага БЮТ у столиці навряд чи означає автоматичну перемогу будь-якого висуванця від цієї політичної сили. Турчинов не є популярним і особливо публічним політиком, і не надто користується «народною любов'ю», в чому він безперечно програє Кличку. Це підтверджують і оприлюднені в суботу результати соціологічного опитування, згідно з якими за Турчинова готові проголосувати всього 6% киян. Втім, думаю, штаб БЮТу готовий інтенсивно попрацювати над тим, щоб викликати таку любов.

У той же час Л. Черновецький всіляко демонструє впевненість у своїй перемозі. Що ж, шанси його й справді є непоганими. Тим більше якщо врахувати, що головні гравці – Ющенко і Тимошенко скоріше готові погодитися з продовженням його терміну, ніж змиряться з перемогою кандидата від суперника.

ПАНОПТИКУМ

ЯК РУДЬКОВСЬКИЙ МІНІСТРОМ БУВ, І ЩО З ТОГО ВИЙШЛО

АБСУРД: ВІД «ПРАВОВОГО СВАВІЛЛЯ» ЗАХИЩАТИМЕ МОСКВА?

Мирослав ОКСЕНТ

Як відомо, співробітниками СБУ у зв'язку з ухилянням від співробітництва зі слідством раніше було затримано екс-міністра транспорту М. Рудьковського, який зараз перебуває на підписці про невиїзд. Прокурор Києва Є. Блажівський повідомив, що Рудьковського затримано у відповідності з чинним законодавством.

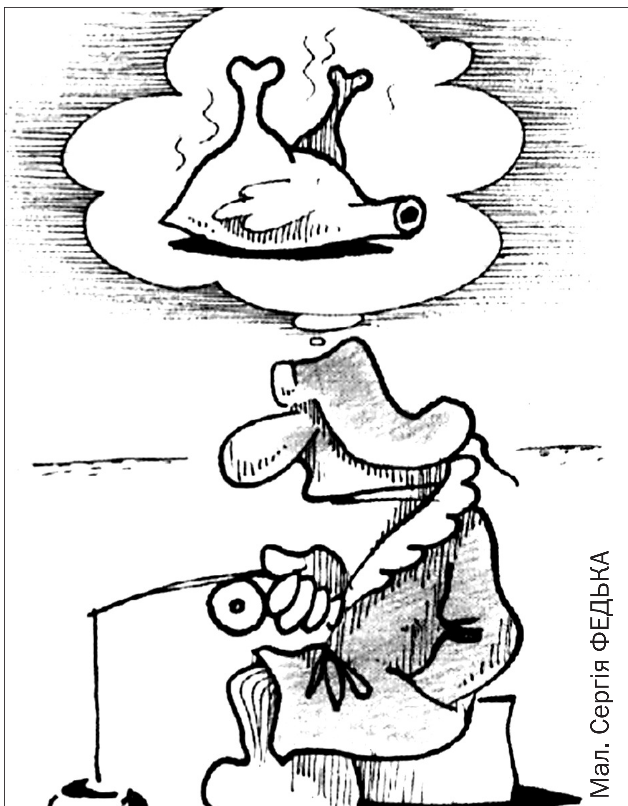
Прокурор пояснив, що з 21 грудня 2007 року Рудьковський повинен був приступити до ознайомлення з обвинуваченням, висунутим щодо нього. «Ознайомлення повинно було проходити в приміщенні слідчого, але Рудьковський не з'являвся», – заявив Блажівський.

За повідомленням прес-служби прокуратури, на підставі дозволу суду та протоколу слідчого про затримання, обвинувачений був доставлений для подальшого утримання до УСБ України у м. Києві.

М. Рудьковський, якому пред'явлено низку звинувачень, у парі з Шуфричем був чи не найодіознішою фігурою в уряді Януковича. Згадати хоча б його вересневу заяву про «підготовку Секретаріатом Президента масштабної катастрофи з людськими жертвами». На вимогу працівників СБУ Рудьковський тоді не надав жодного доказу, зіславшись на «повідомлення ЗМІ». Що вже казати про численні техногенні аварії на транспорті, які сталися за час короткого керування галуззю цим невдахою-міністром, достойним вихованцем Мороза.

Як відомо, факти зловживання службовим становищем з боку екс-міністра транспорту розслідувалися СБУ та Генпрокуратурою.

Так, на початку серпня і в першій половині вересня минулого року СБУ порушила дві кримінальні справи щодо зловживань посадовими особами Міністерства транспорту і зв'язку, які призвели до втрат державних коштів в особливо великих розмірах. Як було повідомлено, зловмисники уклали свідомо збиткові угоди на закупівлю техніки за значно завищеними цінами і перерахували гроші через низку фіктивних фірм на рахунки фізичних осіб, які за винагороду надали свої паспорти і до зняття готівки жодного відношення не мали. Кошти знімали з банківських рахунків сумами від 100 тис. грн. до 1,5 млн. грн., у результаті чого в цілому державі було завдано збитків на суму понад 22,5 млн грн.

Мал. Сергія ФЕДЬКА

Починаючи з грудня, СБУ безуспішно намагалася викликати Рудьковського на допит у рамках розслідування кримінальної справи за фактом розтрати й незаконного використання Мінтрансом 390 тис. гривень.

Зрештою, виходячи з цього, було прийнято рішення про затримання екс-міністра.

Як заявив прокурор Києва Є. Блажівський, справа, порушена щодо екс-міністра транспорту і зв'язку за фактом розтрати коштів в особливо великих розмірах, має «судову перспективу» і може завершитися 12 роками тюремного ув'язнення.

Водночас, секретар політради СПУ Я. Мендусь передав радникові-посланникові посольства РФ В. Лоскутову матеріали про затримання Рудьковского, які нібито передані послові Росії в Україні В. Черномирдіну.

Як повідомляє прес-служба СПУ, Мендусь заявив, що Соцпартія має намір привернути увагу міжнародної громадськості до «правового свавілля», що відбувається в Україні.

Чи не абсурд: звертатися за захистом від «правового свавілля» до країни, де людське життя не вартує й ламаного гроша?..

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

СИЛА НАЦІЇ

В. КОЛЯДИНСЬКИЙ

У сучасному світі рахуються лише з силою. Слабкого топчуть, використовують, грабують, нищать.

Слабка нація – це нація не сконсолідована.

Душа і розум кожної нації – це національна інтелігенція (від лат. Intelligens – «знавець, фахівець») – соціальний прошарок, що складається з осіб, професійно зайнятих розумовою працею.

Яка закваска (національна інтелігенція) таке й тісто – нація. Справжня національна інтелігенція – це національне свідомі, високодуховні фахівці, науковці, освітяни, медики, інженерно-технічні працівники, літератори, журналісти, юристи, митці, військові, – не може не бути національістичною. Бо любов до своєї Батьківщини, до рідного народу, нації – це не партійність, як це нав'язують українцям поневолювачі-колонізатори та їхні лакеї-угодовці, а природна властивість кожної морально здорової людини.

Існування і розвиток національної інтелігенції органічно пов'язане з існуванням й розвитком народу, нації. Національна інтелігенція розбудовує націю, виховує й розвиває її, об'єднує і підносить, захищає її. Сила національної інтелігенції – це сила нації. Захищаючи себе, підносячи свій рівень розвитку, своє становище, національна інтелігенція тим самим захищає і підносить свою націю. Національна ідея – це безсмертя нації.

Мал. Миколи КУМАНОВСЬКОГО

У всі часи (Україна – яскравий і повчальний приклад) поневолення народу, його пограбування і нищення починалося з нищення народної/національної інтелігенції – природного провідника й вихователя народу/нації. Народ/нація без своєї справжньої інтелігенції – це тіло без душі й розуму, це натовп, стадо, яке стрижуть, використовують та ріжуть.

Зрозуміло, колонізаторам та злодіям всіх мастей аж ніяк не потрібна сильна сконсолідована нація, а її природний провідник і вихователь – справжня національна інтелігенція – є для них найнебезпечнішим ворогом.

Захистивши себе, ставши силою, справжня українська національна інтелігенція врятує від знищення і всю українську націю.

Але справжня інтелігенція поступово зникає, їй на зміну йде ерзац, підробка.

В масштабі всієї України практично не видно Конгресу Української Інтелігенції, відсутні його діючі структури в областях.

Кому це вигідно? Хіба не можна знайти активних національно свідомих фахівців для системної постійної творчої роботи? Слабкість українських сил – це сила антиукраїнських сил, це заохочення їх до антиукраїнської діяльності.

Кожен з нас має бути, перш за все, українцем і робити все можливе, все необхідне для розбудови, розвитку й захисту української нації.

Давньокитайський мудрець Конфуцій зазначав: «Шляхетний пам'ятає про обов'язок, інші – про вигоду».

м. Чернівці

ДУМКА ВГОЛОС

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОНТРОЛЬ

Валентин КОЖЕВНИКОВ,
кандидат географічних наук.
академік Академії оригінальних ідей

Несправедливі пенсії – це всенародне лихо. За 16 років Незалежности чиновники Пенсійного фонду так і не спромоглися розробити і запропонувати Верховній Раді справедливий закон про пенсії. Чому? Тому що не хочуть позбавити пільг і привілеїв близько двох мільйонів пенсіонерів комуністичної партноменклатури та кучмістів, які тепер споживають майже половину кошторису Пенсійного фонду. Решті – дванадцяти мільйонам пенсіонерів – вони залишають іншу половину. Тож не дивно, що середня пенсія «своїх» (в основному – комуністичних) пенсіонерів складає більше 2 тисяч, а решта (учителі, лікарі, науковці, діячі культури, селяни, робітники) отримує по 400 гривень.

А за що держава платить високопосадовцям та підлабузникам комуністичного режиму такі великі пенсії? Адже партія, в якій вони були, погано керувала державою, і та держава згнила. Переважна більшість керівників підприємств теж працювали не так, як працюють розумні, чесні, освічені люди. Тому наші товари були низької якости. Ми стояли в чергах за найнеобхіднішим. Винуватці такого стану тепер отримують державні пенсії Незалежної України, хоч не заслужили навіть пенсій від СРСР.

А яких пенсій заслужили депутати, держслужбовці та кавалери орденів Незалежної України? Щоб знайти відповідь на це запитання, згадаймо, що з усіх колишніх республік СРСР Україна у 1991 році мала найкращі економічні показники, а тепер ми (через зрадливість, продажність і тупість наших можновладців), живемо у 5–7 разів гірше від громадян Естонії, Латвії, Литви. Тож за те, що довели економіку до жалюгідного стану, а український народ до зубожіння, всі вони заслужили від України хіба що соціальну допомогу у мінімальному розмірі, і то тільки тоді, коли доведуть, що накрадене вони вже повернули державі. Але поки що навпаки – їхні пенсії часто сягають понад десять тисяч гривень – в десятки разів більше наших. Окрім високих пенсій, вони мають ще й усілякі пільги та привілеї.

Щоб більше коштів витрачати на пенсії «своїм» пенсіонерам, чиновники Пенсійного фонду економлять на пенсіях чужих для них українських патріотів. Мій загальний трудовий стаж понад 40 років. З 1965 до 1975 року в Санкт-Петербурзі, а потім до 1987 року в Україні (Кримська область). Більше 22 років займався наукою – з них майже 18 років після захисту дисертації на початку 1970 року. Після звільнення з наукової установи у 1987 році через незгоду з комуністичними порядками в науці і діями директора інституту не перестав займатися наукою – пишу книжки і статті до наукових журналів. У 2000 році зібрав необхідні документи і подав їх до Пенсійного фонду для нарахування наукової пенсії. Відтоді отримав з Міністерства соціального захисту і Пенсійного фонду більше тридцяти листів – обіцянок нарахувати мені наукову пенсію.

За роки ходіння до бездіяльних чиновників зустрічався з багатьма пенсіонерами-науковцями і знаю, що більшість тих людей, які отримують наукові пенсії, або взагалі не займалися наукою (займали посади провідних інженерів, директорів підприємств або учених секретарів тощо у наукових установах), або працювали після захисту дисертацій у два-три рази менше років, ніж я. Чому таке стало можливим? Тому що по недолугих законів, які приймала ВР, Кабмін додає такі підзаконні акти, які дозволяють чиновникам Пенсійного фонду нараховувати «своїм» людям або тим, хто дав хабара, високі пенсії, а тим, хто має право на наукові пенсії, але не є членом комуністичного кодла, вони в призначенні наукових пенсій відмовляють.

Я маю необхідні документи, які дають право на наукову пенсію, але в сотнях статей, надрукованих у різних газетах, я захищав незалежність України та викривав ворогів народу, зрадників – кучмістів, шовіністів, тому не можу сподіватися на чесне ставлення до себе чиновників Пенсійного фонду, які призначені на високі посади ще кучмівським режимом. Вони є недоторкані, адже переважна більшість наших суддів теж не захищають права простих людей, бо пам'ятають, що з часом самі стануть пенсіонерами, і повинні заздалегідь думати про розмір своєї пенсії, яка цілком залежить від тих же чиновників. Отже, залишається тільки одна надія – на Президента Ющенка, який повинен гарантувати дотримання всіма чиновниками наших конституційних прав. 04.02.06 р. звернувся до «Служби з питань звернень громадян» Секретаріату Президента України. Справу переслали в Міністерство праці та соціальної політики, яке в народі давно уже прозвали Міністерством соціального свавілля. Звідти я отримав ще кілька відписок. Тоді 15.12.06 р. я знову звернувся до згаданої Служби, з якої мою справу відправили до Пенсійного фонду, звідки я теж отримав кілька відписок. Втретє я звернувся до Служби Президента 14.02.07 р., звідки справу знову відіслали в Міністерство праці та соціальної політики з позначкою «контроль». На президентський контроль цієї структури я покладав великі надії, бо не тільки отримав би справедливу пенсію, а й усі українські пенсіонери могли б мати суттєві надбавки до своїх пенсій за рахунок зменшення надвисоких пенсій тим, хто отримує їх незаконно. Проте ні в Міністерстві соціальної політики, ні в Пенсійному фонді чиновники аж ніяк не зважили на президентський «контроль», і знову пообіцяли запросити з Санкт-Петербурга ще якусь довідку. Тож президентський «контроль» виявився настільки недієздатним, що на нього чиновники не звертають ніякої уваги. Може, вони впевнені, що Президент теж захоче отримати більшу пенсію і тому не стане псувати відносини з Пенсійним фондом?

В умовах засилля комуністичних і кумівських кадрів в усіх державних установах України налагодити ефективну роботу державних органів без дієздатного контролю за ними з боку Президента неможливо. Знущання над людьми, котрі доживають свого віку, є свідченням крайньої аморальності і нігілізму чиновників Пенсійного фонду та зневажливого ставлення до законів України. Для багатьох українців Служба Президента є останньою інстанцією, в пошуках правди і справедливості. Не допустимо, щоб вони втрачали останню надію. Хочу побажати Віктору Ющенку успіхів на цій найвідповідальнішій ділянці його діяльності.

Петро МАСЛЯК

УКРАЇНА – БАТЬКІВЩИНА АНАРХІЇ

Давно помічено, що державний механізм руйнується з голови, з еліти, а суспільство занепадає через духовну кризу і спричинене нею досягнення критичної маси корупційності. Держави світу зникали з політичної карти світу або ж були повністю «переформатовані» переважно через духовний занепад і поширення корупції.

Римська імперія в IV, Османська у XVIII столітті, британська у XX століттях, російська в 1917 році ніби враз розсипалися не через війни, «варварів», екологічні катаклізми тощо, а через духовну кризу і страшний розгул нічим не обмеженої корупції. Найстрашніше для держави, коли корупція заповнює інтелектуально-духовні сфери суспільства. Я вже писав про очевидні корупційні схеми, які діють у системі Міністерства освіти і науки. З того часу, на жаль, нічого не змінилося. Ба, навіть стало ще гірше! Це невідворотний в історії шлях швидкого, катастрофічного занепаду держави, революцій, бунтів, приходу до влади диктаторів. Хочу вам, шановні, нагадати: Україна – батьківщина анархії. Фідель Кастро, організувавши спершу 3 (!), а потім гурт із 12 (!) чоловіків, переміг багатотисячну армію, поліцію, спецслужби відвертого корупціонера Батисти. І при владі перебував 50 років! Кастро тримався виключно завдяки нещадній боротьбі з корупцією. Гітлер став канцлером Німеччини через корупційні скандали у Веймарській республіці. Сталін почав своє сходження як диктатор після розгулу корупції, збочень, наркоманії і бандитизму НЕПу.

Україна класично, до кожної титли, повторює шлях Римської імперії IV століття чи Веймарської республіки 30-х років XX століття з їхнім масовим самозахопленням землі, злочинним рейдерством, продажністю чиновників, паразитизмом і розбещеністю «еліти», впровадженням у керівні структури всіх рівнів дегенератів, збоченців, психічно хворих людей і осіб «нетрадиційної орієнтації».

ЦІНА ЗЕМЛІ

Володимир БОРЕЙЧУК:

«ДОЛЯ УКРАЇНИ КУЄТЬСЯ НА СЕЛІ»

Світова спільнота, окреслюючи пріоритети на XXI століття, дійшла висновку, що найбільші цінності – земля і вода (навіть не газ і нафта, як може здатися на перший погляд). Це базові чинники, необхідні для життя. Отже, для нашого народу (і не тільки) визначальне значення мають і матимуть земельні ресурси України. Тому нині всі погляди нашої влади і справжніх патріотів України повинні бути звернені до українського села. Згадаймо також прадавню мрію нашого народу: володіти землею, бути економічно незалежними, заможними громадянами своєї держави – України.

Сьогодні на сторінках «Нації і держави» про виклики, загрози та перспективи колиски нації – українського села – розповідає заступник Голови КУН Володимир БОРЕЙЧУК.

«СЕЛО ПОЧОРНІЛО ВІД ТРАУРНОГО ВБРАННЯ»

– Пане Володимире, для початку спробуймо коротко осмислити процеси, що відбувалися в селах у перші роки незалежності під час розпаювання землі та майна колишніх колгоспів.

– Колишня партноменклатура та комсомольська рать на чолі з колишнім секретарем ЦК КПУ з ідеології паном Кравчуком заходились дерибанити створене важкою працею всього суспільства майно. Видавши кожному громадянину України майнові сертифікати і запевнивши, що кожен власник такого сертифікату стане власником 1/52 млн частки державного майна, через шахрайські схеми майном всього народу заволоділи декілька десятків олігархів. Розпочалося будівництво навіть не української демократії, а такої собі космополітичної охлократії. Коли промисловість майже розтягнули, взялися за «реформування» відносин на селі. Прийняли Земельний кодекс без Земельного кадастру. На практиці уся колгоспна партноменклатура на чолі з районними держадміністраціями включилася у боротьбу проти українського селянина. Укази Кучми про розпаювання землі і майна КСП послужили тією командою до дії, після якої колгоспна партноменклатура взялася злочинно розкрадати нажите спільною працею майно, по суті грабуючи своїх односельців, продаючи все за безцінь. Техніку різали і здавали у металобрухт, баржами вивозили худобу до Туреччини по ціні «за шкіру». Районне ж начальство споглядало на все те з висоти посадового крісла та сушило голову над тим, як забрати й поділити селянську землю, та створити на її основі власну МТС, залучивши до того потужну закордонну техніку для обробітку, засіяти ріпаком основні землі району, не замислюючись над тим, як житиме решта народу. Проводили навіть семінари за державний кошт, щоб знайти відповідь на питання: «Як обійтися без селянина?».

Тим часом село почорніло від траурного вбрання. Люди зубожіли, мусять тікати, хто куди. Особливо – молодь: хто – в міста, поповнюючи черги на соціальне житло, а хто в далеке чи ближнє зарубіжжя. Не часто чути на селі дитячий сміх чи весільні пісні. Тобто зроблено все, щоб витиснути хлібороба з рідної домівки на поневіряння у чужі краї у пошуках шматка хліба. Робиться все, щоб тих, хто залишився, передчасно загнати в могилу несприятливою екологією, неякісними продуктами харчування, генетично модифікованими продуктами та пропагандою пияцтва. Навіть спеціальний закон прийнято щодо свободи самогоноваріння, а на телеекранах рясніє різноманітна реклама горілки, що втовкмачує у голови наших людей, яке те пійло чисте, прозоре і корисне. Дійшли до глумління над українськими історичними святинями, реєструючи лікеро-горілчані торгові марки «Хортиця», «Свята Софія», «Гетьман», «Мономах» і таке інше.

– То що ж маємо? При тому, що за оцінками західних експертів 1 гектар українського чорнозему коштує близько 10 тисяч доларів США?

– Українському селу вельми непросто виживати без державної підтримки. Чи може собі дозволити звичайний селянин купити техніку для обробітку землі? А ціни на пальне та міндобрива просто захмарні, тоді як за здані в оренду земельні паї люди здебільшого отримують по два мішки невіяного зерна, і то не всюди. Державні дотації якщо і є, то не потрапляють в індивідуальний сектор, а йдуть на закупівлю «Кейсів», «Джондірів» та іншої закордонної техніки для сільських магнатів. А звичайному селянинові треба сушити голову над тим, як прогодувати худобу, та й чи є з того зиск, оскільки вигодуване важкою працею потім ніде подіти, окрім як здати перекупникам за мізерною ціною, що не покриває затрат на відгодівлю. Абсурд: літр молока у приймальному пункті коштує дешевше від газованої води!!! У селах досі немає нормальних доріг. Селяни не завжди мають з чого виготовити домовину, щоб поховати небіжчика.

З'явився новий клас корупціонерів – сільські голови, які дуже часто в усій Україні (це вже стало тенденцією) приторговують сільською землею як своєю власною. Чому б ні? Адже жоден колишній голова колгоспу, який розпродав спільне майно, не поніс за те ніякої відповідальності. Візьмімо будь-яке село в Україні і, вивчивши стан справ, знайдемо там чимало зловживань.

– Моторошно думати про майбутнє на цьому тлі. Що відбуватиметься, коли офіційно запрацює «дикий» ринок землі? Хто її зможе купити? У чиїх руках капітали? Чи не станемо ми, ті українці, які виживуть, наймитами на своїй рідній землі?

– Загроза реально існує. Новоспечені землевласники-латифундисти прагнутимуть обробляти землі за допомогою закордонної техніки та мізерної кількості людей. А більшість українських селян ризикує стати більмом на оці, «чиряком» посеред чужих полів. Тож усі зусилля нових хазяїв можуть бути спрямовані на те, щоб фізично позбутися українського селянина.

– Напрошуються сакраментальні питання: хто винен та що робити?

– Винні ми, українці. Ті, в кому тече українська кров. Винні, що дозволили себе розділити. Приміром, на україномовних та «русскоязычных», тим самим дозволивши прийти до влади на місцях тим, хто найменше вболіває за Україну. Їхня мета – особисте збагачення за будь-яку ціну. Ми, працюючи у виборчих комісіях, дозволяли фальсифікувати результати виборів. Ми за кілограм гречки чи чарку горілки продавали свої голоси. Не гуртуємося і не чинимо спільного спротиву свавіллю різноманітних чиновників.

Під час дочасних виборів з'явилося гасло «Закон – один для всіх!». Його треба впроваджувати в життя. Бо, на жаль, живемо в державі, де закон чиновнику неписаний. Звикли до того. Збайдужіли, втратили віру в те, що наша держава справді може бути правовою. Навіть на стадії прийняття законів є групи, які лобіюють «шпаринки», аби можна було обійти закон.

«ЗАМОЖНИЙ СЕЛЯНИН ЯК ЗАПОРУКА ДЕРЖАВНОСТИ»

– Виникає запитання: а що ж роблять українські патріоти, коли у нації намагаються відібрати її найбільшу цінність?

– Свого часу ми разом з першим головою КУН світлої пам'яти Славою Стецько об'їздили половину України з просвітницькою місією. І я особисто вивчав земельне законодавство, бо душа болить за те, в чиїх руках опиниться українська земля. Адже у моїй родині по лінії матері були розкуркулені та репресовані. Конгрес Українських Націоналістів 2000 року видрукував брошуру «Земля чекає свого господаря», поширював її в усій країні, щоб донести до селян інформацію про бодай найпростіші їхні права. Адже це одна з проблем – юридична необізнаність селян, у якій зацікавлені корупціонери всіх рівнів. Задум був і залишається один: відібрати у простого українця економічне підгрунтя, не дати цьому народові стати багатим, а отже, незалежним від примх влади «вгорі» та на місцях.

КУН виступав із заявами щодо утворення Державного Аграрного Банку, щоб давати безпосередньо селянам безвідсоткові кредити і дотації. Хочу наголосити на програмових підходах до сільського господарства, що їх пропонує наша політична партія. Це розвиток сільського господарства у поєднанні з секторами переробки та збуту продукції (продавати не зерно, а готову хлібину); земля як найбільша цінність українського народу переходить у власність українських селян; ми за жорсткий спротив будь-яким спекуляціям з боку влади та олігархів щодо продажу та приватизації землі в обхід інтересів тих, хто на ній працює; КУН також виступає проти поглинання агропромислового комплексу України промисловим, торговельним і банківським капіталами; ми за надання селянам, окрім пільгових кредитів, ще й пільгового оподаткування, забезпечення їх сучасною технікою; Конгрес обстоює впровадження державних програм автономного забезпечення України безпечними для здоров'я продуктами харчування, енергоносіями, будівельними і хімічними матеріалами, необхідною природною сировиною.

На моє глибоке переконання, розвиток села стане каталізатором ланцюгової реакції, що призведе до розвитку переробної промисловости, машинобудування, металургії, хімічної промисловости, науки та інших галузей народного господарства. Відродиться село – вся Україна розбагатіє. Рано чи пізно може постати питання трудових ресурсів на всіх рівнях. Життєво важливо, щоб кожне село було задіяне у виробничому процесі: у місцевих міні-хлібопекарнях, переробних виробництвах тощо. Це зменшить відтік молоді до міста, дещо послабить житлову проблему, об'єднає сім'ї, які під тиском обставин змушені жити порізно, дасть позитивний демографічний ефект. Українців таки треба закликати «Кохаймося!», особливо на селі. Адже на наші родючі чорноземи потрібні кмітливі молоді голови і працьовиті руки.

Для того, щоб позитивні зміни стали реальністю, потрібна політична воля керівників держави, згуртованість навколо національної ідеї для побудови могутньої, незалежної України. Слід відсторонити від владних важелів демагогів, «п'яту колону» та всіляких зайд, що приймають закони, які можуть зашкодити нашому селянинові. Перш ніж запроваджувати ринок землі, треба сформувати відповідну законодавчу базу, щоб унеможливити зловживання. А ті зловживання, які вже сталися під час дерибану українських земель, мають отримати належну оцінку правоохоронних органів. Власниками української землі мають право бути виключно громадяни України. Необхідно спрямувати фінансові ресурси держави так, щоб українське село розквітло, а праця селянина стала престижною та гідно оплачуваною. Податок на землю має бути єдиним і таким, що давав би можливість відтворювати і розвивати виробництво.

Трапляється, що всілякі спритники беруть в оренду землю у літніх людей на 49 років та ще й вимагають гроші буцімто «за обробіток». Це рівносильно пограбуванню. І в таких випадках хоча б наполовину має спрацювати відоме гасло «Бандити повинні сидіти в тюрмах!». Бо в усьому світі основне покликання влади – служити своєму народові, своїй державі. У нас – все навпаки: влада служить собі супроти народу. Олігархи масово скуповують Карпати, землі Криму та Київщини... Слід законодавчо передбачити, щоб значну частку землі держава мала у своїй власності як стратегічний запас.

Складається враження, що діють спеціально розроблені недругами України, радше ворогами, схеми з метою захоплення нашої землі. Щоправда, дається взнаки певна байдужість людей, їхня заляканість, мала обізнаність законодавчої бази, практична відсутність належної інформованости через ЗМІ про реформування аграрного сектору.

КУН має за мету створити програму порятунку українського села. Наша референтура має накопичити необхідні документи. Будемо видавати нові брошури, їздити по селах, пояснювати людям, що відбувається і як діяти.

Треба піднімати престиж села і селян, щоб суспільство і, зокрема, міське населення перестало вважати їх людьми другого сорту – цей стереотип виник за сталінщини.

Держава має бути зацікавлена насамперед у збереженні українського села, яке формувалося тисячі років. Особливо враховуючи, що наш народ вистраждав незалежність ціною крові поколінь, а зараз відбувається страшна світова глобалізація, що намагається привнести в Україну дикий космополітизм. Тож наше село – наша надія і колиска. Повинні з'явитися укази і закони прямої дії, що не допускали б корупцію і мафію на землі.

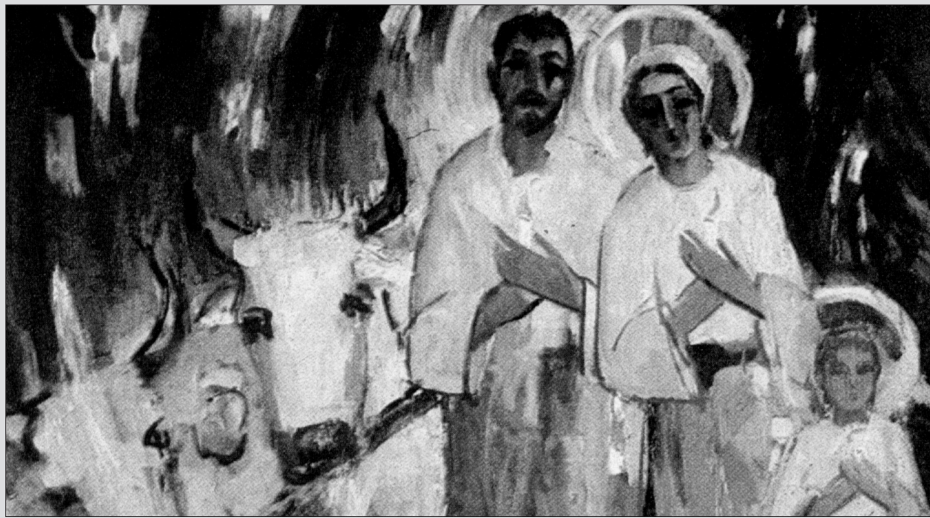
Слід нам усім пам'ятати, що, знищуючи село, знищуємо коріння української нації. Доки житиме село, доти можна говорити про Україну як самобутню національну державу.

– Дякую за розмову.

Розмову вела Юлія МИРОНЧУК

КАРБ ПАМ'ЯТІ

ЛЮДСЬКІ СЛЬОЗИ НЕ ПАДАЮТЬ

Моя мрія – повернути із забуття ім'я гідного сина України Олекси Танцюри. Він, як і тисячі побратимів, свідомо пішов на страту, забувши про інстинкт самозбереження. Вони були молодими, вродливими, розумними, у розквіті сил, залюбленими в Україну, прагнули, щоб Україна розквітла пишною квіткою серед народів світу. Не шукали ні срібла, ні золота, а понад усе хотіли, аби рідна земля була вільною, щоб на родючих ланах колосилася пшениця, а в державі господарював Тризуб – символ, що поєднує в собі Добро, Мудрість, Справедливість. Тисячі вірних синів України пішли в небуття, а серед них – мій тато, Олекса Трохимович. Їх десь прикопали більшовицькі поплічники. Без хрестів, без Божої молитви, без благословення. Відтоді минуло шість десятиліть. Хто про них згадає?

Петро ТАНЦЮРА,
колишній політв'язень

Мій батько народився у мальовничому співочому селі Зятківці на Поділлі. Дід Трохим Іванович мав 9 дітей – четверо дівчат і п'ятеро хлопців. Гнат Танцюра – видатний фольклорист, етнограф зі світовим ім'ям – рідний брат мого батька. Дід мав чотири десятини поля, леваду, коней, волів, кузню. Вдатно господарював. Двічі обирали його люди сільським старостою, бо користувався їхньою повагою і довірою. Наприкінці життя дід Трохим був старостою у храмі. А діти особливо не розкошували. Олекса після закінчення церковно-приходської школи вирушив до Гайсина в гімназію з полотняною торбою. Щодня заради знань долав 20 кілометрів. Бував не раз битий однокласниками: «селянин з торбою, геть!» На час армійського призову мав гарну освіту, засвоїв навіть азбуку Морзе.

Поруч з селом, на залізничній станції, 1917 року формувалася армія Симона Петлюри. Пішов. Подружився з козаками, і... більше до села не повернувся. Закрутив Олексу Танцюру буревій 1918 року. Боронив Київ під проводом Петлюри, працював в адміністрації першого президента України Михайла Грушевського. Перебував у близькому оточенні президента, бо існувала реальна потреба у досвідчених і розумних людях. Очевидно, стало у нагоді батькове знання азбуки Морзе, адже більшовики перекрили дротовий зв'язок довкола Києва, і саме Олекса Танцюра міг його утримувати. За це й отримав винагороду від Михайла Грушевського – золоту іменну медаль. Мені довелося бачити ту медаль із зображенням Тризуба, жовто-блакитного прапора і написом «Танцюра Олекса Трохимович». Упевнений, що мій батько не був сторонньою людиною у боротьбі з більшовиками. Він часто їздив до Львова. Коли більшовики «залікували» Михайла Грушевського, то розпочали полювання без правил і законів на його однодумців, соратників, побратимів.

Будь-яка людина, живучи за законами Всесвіту і розумно осмислюючи життя, обов'язково приходить до Бога. Тато закінчив Київську духовну семінарію. Одружився, народилося нас п'ятеро. Але, хоча він був рукоположений, та не мав приходу. Тому працював дяком у храмі Святої Покрови міста Цуманя на Волині і водночас – начальником поштового відділення. Майже всю зарплату витрачав на передплату різних газет, журналів, нот для свого церковного хору. Зібрав бібліотеку – більше семи тисяч книг. Пізніше НКВС вивозив її і палив на міліцейському подвір'ї так, що полум'я піднімалося вище дерев. То були твори Франка, Шевченка, Хвильового, Багряного, Грушевського – суцільна «крамола». Це відбувалося 1946 року і стало крахом нашої родини, перетворивши нас усіх на «ворогів народу». Щодо мене особисто з'явився ще й припис – «особливо небезпечний», хоча на той час навіть «шмайсера» в руках не тримав. Коли збирався до школи у перший клас, мама працювала медсестрою у партизанів, які й подарували мені командирську сумку з планшетом. Тато ж під час війни влаштував удома школу, навчаючи дітей українській мові, історії України тощо. Волинь саме перебувала під протекторатом Польщі, і через те енкаведисти не змогли швидко знайти Олексу Танцюру. А шукали повсюди. Брата його, Гната, жорстоко катували, але той направду не знав, де Олекса.

1943 року, коли фронт пішов на Захід, батько затужив і часто казав учням, що довго він з ними вже не буде. Міг би втекти, податися за кордон. Міг би прикопати медаль від Грушевського, та хіба ж можна – то ж з рук президента. Не зміг переступити через власну честь і кинути дітей. А 1946 року прийшли з обшуком, знайшли медаль. Енкаведисти не могли натішитися, катували батька в Цумані. Били і маму. Вона приносила батькові їжу, але йому не дозволяли навіть води. Присудили татові 15 років заслання. Опинився у Пермській області на лісоповалі. Писав листи часто. Коли згодом і я опинився в тих краях, то довідався, що один лист на волю коштував в'язню триденного пайка. Ми, діти, часто голодували, бо мати висилала татові все, що могла. Він дякував, але сповіщав, що карні злочинці, яких тримали разом з політичними в'язнями, давали йому лише понюхати харчі. Робота на лісоповалі – не з легких: сніги-морози, куце харчування, а норма – 6 кубометрів на людину щодня (зрізати, розкряжувати, стягнути, заштабелювати). І все – вручну. Навесні 1947 року батько написав останнього листа: не годують, наївся зеленої лободи, попрощався. Що таке лобода – він знав, бо був лікарем-травознавцем: бабуся Оксана передала йому свої знання у спадок... Батька не стало.

Енкаведисти оббрехали мого батька, приписавши йому, буцімто під час війни був старостою села, заганяв молодь у вагони і відправляв до Німеччини, забирав у людей хліб для німців. Такий вирок я особисто прочитав у документах, які зберігаються в СБУ міста Луцька. Відмити такий бруд майже неможливо. Проте жителі Цумані не вірять брехні і зараз збирають кошти для увічнення пам'яті Олекси Танцюри. Вже замовили мармуровий камінь у Житомирі, визначили місце для пам'ятника біля церкви Святої Покрови. Але далі, на жаль, справа не рухається. На моє прохання до Цумані приїздив журналіст, публіцист, письменник, член незалежної журналістської спілки Волині Олександр Середюк, який ще є директором Музею української давнини під відкритим небом у Рокитах. Пан Олександр обійшов усіх літніх жителів Цумані з диктофоном. Люди розповіли, що Олекса Танцюра був дяком, а ніяким не старостою села. І до всього – жодної людини з Цумані не вивезено до Німеччини. Хліба теж не вивозили, бо його не було у цьому поліському краї. Про тата розповідають тільки хороше: лікував людей, ставив у селі вистави, мав гарний голос, грав Петра у «Наталці Полтавці», керував церковним хором, з яким об'їздив весь захід України.

1947 року і мене більшовицька влада запроторила на сумнозвісну станцію Зима, у тайгу. Туди потрапляли тисячі, а поверталися – одиниці. Мені пощастило: завдяки молитвам добрих людей я повернувся, відбувши 13 років покарання. 1998 року мене реабілітували і, дякувати Богові, добавили 25% мінімальної пенсії, тобто 4 гривні. Щодо майна, то сказали, що відшкодують вартість за умови, що я покладу на стіл доручення на отримання цих грошей, надане ... моїми батьками. Мертвими.

Де материна могила – я знаю, а де прикопаний мій стражденний тато – невідомо. Вони вже ніколи нічого не зможуть мені доручити. Ось яка блюзнірська ситуація.

І ще. Мене – реабілітували, а батька – ні. Тому я шукаю шляхів до Правди. Людина завжди залишає сліди на світі. Десь же є інформація про Олексу Танцюру. Шукав я пана Петра Содоля зі Львова, але він емігрував до Америки і забрав з собою архів.

Відгукніться, хто знає бодай щось про мого батька – Олексу Трохимовича Танцюру – соратника першого президента України Михайла Грушевського.

м. Гайсин,
Вінниччина

ГОЛОДОМОР-33. ПАМ'ЯТІ ЗНИЩЕНИХ УКРАЇНЦІВ

СВІЧКИ НА ХОЛОДНОМУ ВІТРІ

ПАМ'ЯТЬ – НЕ СТІЛЬКИ НАЗВИ ВУЛИЦЬ, СКІЛЬКИ ПОТРЕБА ЄДНАННЯ УКРАЇНЦІВ

Василь Павленко на все життя запам'ятав розповідь матері про те, як під час голодомору в селі Ташлику, що на Смілянщині, помер його дід. Два дядьки пана Василя з останніх сил викопали на цвинтарі могилу. Та коли привезли туди свого батька, то побачили, що в ній вже лежать декілька померлих від голоду. Їхні родичі не мали сил копати яму, тож скористалися готовою. Не було більше сили і в дядьків Василя Павленка, тому вони поклали свого батька зверху і загорнули його в тепер уже братській могилі.

Пан Василь з дитинства знав, що в 1933 році голодом винищували українців. Тільки в Ташлику лютою смертю померли 779 його земляків. А за роки Другої світової війни майже удвічі менше – 423...

Як наголосив Віктор Ющенко, комуністичний тоталітаризм перервав історичний зв'язок духу, пам'яті, культури, мови. От і на відкриття пам'ятника-хреста загиблим від комуністичного тоталітарного режиму священнослужителям усіх конфесій, яким розпочалося вшанування жертв голодомору в Смілі, прийшло лише декілька сотень смілян.

– Тут мало би бути все місто, – переконаний пан Василь. – Адже комуністичний режим намагався знищити нашу духовність, убивав людей. Практично в кожній українській родині були жертви. Проте, як бачимо, тоталітаризм не лише винищив мільйони українців, а й зробив усе, щоби стерти з пам'яті спогади про ті страхітливі злочини.

І все ж, пам'ять до людей поступово повертається. Сприяють цьому і такі от заходи, як ініційований отцем Михайлом Шевчуком (УАПЦ). Варто наголосити, що хрест в пам'ять загиблих священиків, які розділили трагічну долю свого народу, встановлено поруч з майбутнім храмом Різдва Іоанна Хрестителя. Його нещодавно почала зводити громада вірних Української Автокефальної Православної Церкви Сміли. Може, тому на відкриття пам'ятного знаку не прийшли представники московської церкви. Адже відомо, наскільки осоружне їм усе українське. Це ж не пам'ятник цариці Катерині освячувати...

Проте, на жаль, не було представників і від римо-католицької церкви, і від греко-католицької. Більш того, не прийшла й голова Смілянської райдержадміністрації пані Мар'яна Герасименко. Між тим, вона є членом УНП і не раз палко говорила про необхідність єднання України. Проігнорувавши заходи щодо вшанування пам'яті жертв Голодомору в Смілі, пані Герасименко провела відповідні заходи в районі, на які запросила отця Петра (УПЦ Московського патріархату). І він прийшов... Це до питання, чому ми так живемо, як чиновники єднають Україну, і які Президент кадри добирає.

Після освячення пам'ятного знака загиблим священикам у Смілі люди рушили на центральне міське кладовище до символічного хреста жертвам голодоморів і комуно-більшовицьких репресій. У мітингу-реквіємі біля нього взяли участь активісти громадських організацій, політичних партій, представники міської влади, просто небайдужі смілянии. У їхніх руках тріпотіли на холодному вітрі свічечки, мовби хотіли зігріти душі невинно убієнних. Але те, про що говорили промовці, обдавало холодом душі живих. Так, Галина Керекеша зі сльозами на очах розповідала про випадки канібалізму в 1933 році у її рідному селі Красносілці, що на Кіровоградщині.

А голова смілянської організації дослідників голодоморів Б. Скробут повідомив, що у Смілянському районі в 1933 році народилося 1375 дітей. Померло ж – 312 немовлят до року і 10578(!) дітей віком від року і більше. У чому була їхня провина перед радянською владою?! – риторично запитував присутніх пан Богдан.

Промовці наголошували на необхідності засудження призвідців трагедії українського народу. Серед іншого, були оприлюднені і такі факти: голодомор став не тільки найбільшим в історії геноцидом, а й наймасштабнішим і найефективнішим грабунком помираючих людей. Через «торгзіни» за жменю продуктів з українських селян ще й викачали 66 тонн обрядового золота, 1439 тонн срібла, діамантів, антикваріат тощо. І таким чином теж розривали історичний зв'язок поколінь українців... Чого ж дивуватися, що люди вимагають сатисфакції. Тому так прихильно був зустрінутий виступ міського голови Сміли А. Колесника, який заявив:

«Найближчим часом ми розпочнемо те, що давно треба було зробити. У нашому місті не повинно залишатися вулиць, які б носили імена катів, що віддавали накази знищувати українців».

Олександр ВІВЧАРИК, Сміла.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

RUSSIA UBER ALLES!

Сутність російського комунофашизму: агресія, війни, диктатура, ненависть і шовінізм

Г. ВАСИЛЕНКО,
Б. ВАСИЛЬЧЕНКО,
П. МИРОНІВСЬКИЙ

Симоненко твердить, що «український народ став на бік радянської влади, утворив свою суверенну державу, добровільно вступив у союзницькі відносини з радянською Росією». А хто запитував український народ у 1918–22 роках: хоче він чи не хоче вступати в СРСР? Чи був якийсь референдум або хоч соціологічне опитування? Нічого подібного. Просто комуністи звикли говорити за весь народ, не питаючи його думки. Так само комуністичні ЗМІ на все горло волали, що угорський народ у 1956 році добровільно виступив за соціалізм радянського штибу, що чехи у 1968 р. радо зустріли радянські танки у Празі та повернулися до «соціалістичного будівництва». Ось так і українці у 20-ті роки, потрапивши під чобіт окупанта, «добровільно» віддалися Москві, як це зробили пізніше угорці, чехи, а згодом і поляки.

Не будемо зараз повторювати, як комуністи хотіли вислати усіх українців у далекі сибіри, як вислали чеченців, калмиків, кримських татар та інші народи із своїх споконвічних земель. Скажемо лише про одне. У тому ж «Киевском вестнике», де надрукував свою статтю П. Симоненко, якийсь Іван Гресь надрукував російською мовою (сама газета, як і годиться комуністичному виданню, – російськомовна) статтю з претензійною назвою «Язык и власть: без политической ретуши». Розхвалюючи період комуністичної окупації України, він нагадує, як багато книг українською мовою було випущено в Україні за період з 1946 до 1985 року. Мовляв, українська мова тоді краще функціонувала. Ми радимо Симоненку та Гресю уважно прочитати роботу академіка Івана Дзюби «Інтернаціоналізм чи русифікація?».

Говорячи про видання книг та газет українською мовою і пояснюючи, чому українська мова в Україні не розвивається, академік це пояснює так. Ось уявімо, що садівники посадили гарний сад, найняли тих, хто його поливає, удобрює, а сад не росте. А причина в тому, говорить академік, що хазяїн саду зробив машини, які невидимо працюють під землею і підрубують та нищать коріння всіх дерев. Ось такою була політика комуністичного режиму щодо української мови в Україні.

До речі, ми, підписанти, за фахом інженери. Ми вчилися у 50-х роках на електрофакультеті сільгоспінституту. Викладання там велося виключно російською мовою. Як під час гітлерівської окупації – все для німців або для тих, хто володіє німецькою мовою. Так і при радянській владі: все для московитів або «русскоязычного населения». А ще І. Гресь говорить про «близость русского и украинского языков».

На те, що московити не є слов'янами, звернув увагу ще К. Маркс. «...Стоит русского несколько поскрести, как он все-таки оказывается татарином».

Щоб переконатися у відмінностях мов української та російської, ми радимо І. Гресю поїхати до Москви, а краще в Рязань, і заговорити там українською. Знаємо, не зрозуміють там українця. А от поляки, чехи, білоруси, які, на відміну від московитів, є слов'янами, зрозуміють напевне.

Бо для, того, щоб, як говорив Петро І, «Украину прибрать к рукам», був вигаданий міф про слов'янське походження московитів та ще й від Київської Русі.

Нагадаємо комуністам, що Росією Московія стала називатися за вказівкою Петра І, а «Екатерина II высочайшим повелением даровала московскому народу имя – русского и запретила ему употреблять свое имя – московитяне».

Борючись за «второй государственный», комуністи тим самим підтверджують правоту слів відомого кінорежисера Юрія Illєнка, який говорив, що у наші часи, особливо це проявилося в період кучмізму, в Україні іде зачистка всього українського. А коли російська мова стане державною, то українську можна буде занести у Червону Книгу, як мову мертву.

Ведучи запеклу боротьбу з українським націоналізмом, комуністи тим самим продовжують політику Московії. Ще академік В. Вернадський звернув на це увагу: «В ряде циркуляров по ведомству м(министерства) в(внутренних) д(дел) Столыпин объявляет борьбу с украинством государственной задачей, лежащей на России с XVII столетия».

Про шкідливість та аморальність зросійщення, про небезпеку російського шовінізму говорив ще видатний філолог, чл.-кор. Петербурзької академії наук з 1875 р. О. Потебня: «Есть два рода националистов: стоящие на точке зрения поглощающих (А) и – на точке зрения поглощаемых (Б). Нравственности, правды больше на стороне последних: о первых большею частью можно сказать: «Може ти, москалю, і добрий чоловік, та шенелія (respective теорія) твоя злодій. Они носятся с сознанием своего превосходства: их путь к идеалу человеческого развития – лучший; кто упирается идти, куда они гонят (згадаємо комуністичне «железной рукой загоним человечество к счастью»), тот грешит против провидения, против разума истории.

Но на это с точки зрения Б можно возразить, что бурьян глушит траву и пшеницу, и т. п.

Найвищому деревоньку
вершок усихає
Найкращому дитиноньку
бог доля не дає.

А на питання, що дає українцям зросійщення, академік відповідає: «Вобще денационализация сводится на дурное воспитание (підкреслення О. Потебні), на нравственную болезнь... на ослабление энергии, мысли, на мерзость запустения..., на дезорганизацию общества, безнравственность, оподление».

Чисто по-людськи Петра Симоненка можна зрозуміти. Колишній компартійний номенклатурник, який в той час, коли народ був напівголодний, як і його колеги харчувався із спеціальних розподільників. Зараз товаріщ (слово «товаріщі» походить від «товар іщі». Так кричали бандити, коли грабували людей) Симоненко отримує зарплату в кілька десятків тисяч гривень, має незчисленні привілеї, їздить на «мерсі» та «отечество» так любить, так із нього, сердешного, кров, як воду, точить.

Ну а ми бачили життя не через вікно дорогого авто, не з трибуни мітингу, на який приходять старенькі бабусі з портретами найбільших терористів XX століття, щоб послухати нинішню «ум, честь і совість». Ми виросли на селі. Про комуністичний геноцид 1933 року ми чули від своїх батьків або бачили на власні очі. Один із нас, Г. Василенко 1927 року народження, є учасником бойових дій ВВ, інший – Б. Васильченко, 1936 року народження, є учасником війни, а П. Миронівський, 1928 року народження, є сином вченого, директора сільськогосподарського інституту, якого комуністичні нелюди репресували в 1937 році, замордували в своїх катівнях, а потім закопали у Биківні. Матір його теж репресували, а його самого згодом кинули у комуністичні ГУЛАГи на Колимі.

V. КОМУНІСТИ НА СЛУЖБІ У МОСКОВСЬКОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ

Упродовж багатьох десятиліть ми чуємо від комуністів, як колишніх, так і сучасних, що Голодомору, мовляв, не було. «Жить стало лучше, жить стало веселей», – говорив сатана – вождь комуністів ще у страшному для нас 1933. «Тримільйонна КПУ ще десять років тому керувалася вказівкою «Про п'ятидесятиліття так званого голоду 1933 року», а «ідеолог перестройки» посол СРСР у Канаді Яковлєв 10 років тому організував за кордоном лови дипломатів і журналістів, аби погасити правду про 1933 рік, яку розкривали наші земляки у США і Канаді», – говорив І. Драч на міжнародній науковій конференції «Голод 1932-33 рр. в Україні». Заперечення комуністами факту Голодомору часто нагадують висловлювання героя комедії Квітки-Основ'яненка «Сватання на Гончарівці» Стецька, який, коли йому говорять, що він дурний, заперечує: «Ти мені що хоч говори, а я буду говорити «дарьма, дарьма, дарьма!» Нещодавно Путін пригрозив Україні ядерною війною, якщо Україна вступить до НАТО. Так ось чому комуністи та регіонали, ця «п'ята колона», ці слухняні виконавці волі Кремля, зняли такий галас з приводу зближення України з НАТО, ось звідки ноги ростуть у цих «рабів, підніжків». Перед хазяїном стараються!

А найбільше старається, звичайно ж, Петро Симоненко. Нещодавно у інтерв'ю московському телеканалу Симоненко хвалився, що для того, щоб зірвати роботу Верховної Ради, вони, комуністи, занесуть до сесійної зали мегафони і ввімкнуть загальний свист, який заглушить будь-кого.

Приїхали, як кажуть у народі. Хтось із класиків говорив, що історія відбувається спочатку у вигляді трагедії, а потім – фарсу. Якщо Мефістофель XX століття Ульянов (Лєнін), а згодом Джугашвілі (Сталін) собі на втіху нищили мільйони людей, то нинішній лідер комуністів може лише свистіти, та й то не на вулиці, (бо ж люди подумають, що це божевільний), а у Верховній Раді, де збираються йому подібні.

Пам'ятаємо, як колись В'ячеслав Чорновіл, коли комуністи верещали у сесійній залі Верховної Ради, помітив: «Оце чуєте, як верещать? Отож яка поведінка, така і культура!».

Закінчення. Початок у попередньому числі.

АКТУАЛЬНО

ПРОТИ КОРУПЦІОНЕРА З КНИЖКОЮ

У приміщенні Українського національного інформаційного агентства «Укрінформ» відбулася прес-конференція фахівців у земельних відносинах та представників громадських організацій з приводу презентації книжки-посібника «Земля та право. Як уберегтися від корупційних ризиків?», підготовленої НГО «Інститут громадянського суспільства» та аналітично-дослідницьким центром «Інститут міста» в рамках проекту «Сприяння активній участі громадян у протидії корупції в Україні «Гідна Україна». У прес-конференції взяли участь заступник Міністра регіонального розвитку та будівництва України Анатолій Ткачук, директор ГО «Інститут міста» Олександр Сергієнко та експерт Інституту громадянського суспільства, депутат Київради 1990–1998 рр. Володимир Артеменко.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, «Нація і держава»

Нещодавно в пресі було повідомлено про те, що слідчим відділом прокуратури міста Києва порушено кримінальну справу щодо чотирьох осіб, троє з яких – депутати районної ланки, за хабарництво при виділенні землі.

Під час розслідування УБОЗ МВС України в місті Києві встановлено, що депутати, серед яких і голова селищної ради та член земельної комісії одного із селищ Васильківського району Київщини, одержали 450 тис. доларів США хабара за виділення двох земельних ділянок загальною площею 3 га.

Наразі невідомо, чим закінчиться розгляд цієї справи, однак кожен з читачів, певно, підтвердить, що впійманий на гарячому чиновник, котрий прокрався, велика рідкість. Ще більша рідкість – чиновник покараний. А тим часом, на жаль, «беруть», особливо в питаннях земельних оборудок, чи не в усіх високих кабінетах.

Що ж, такі порядки і такі чиновники у цій країні.

В Україні за порівняно короткий час поділено, приватизовано і продано майже всі промислові об'єкти й інші вигідні шматки власності. Залишилося не так і багато.

Однак є сфера, яка ще чекає глобального переділу. Це – практично цілина, яку ще належить освоїти спритним нуворишам – як вітчизняним, так і зарубіжним.

Йдеться про ринок землі.

І саме в земельних питаннях, враховуючи масштабність проблеми і природну, генетичну тяглість українців до землі, корупція процвітає, мабуть, найбільше. Вражає не лише кількість публікацій на цю тему, а й інформація, викладена в них. Що вже казати про столицю, де ціни за квадратний метр землі сягають захмарних висот і вже перевищили вартість найдорожчих ділянок на найбільш фешенебельних світових курортах. Нерідко навіть у глухому віддаленому селі при придбанні земельної ділянки громадянам доводиться «задобрювати» як не голову сільради, то районного депутата або чиновника.

І це при тому, що існує чітко виписана законодавча база, яка регламентує практично всі проблемні питання, котрі можуть виникати при земельних оборудках.

Щоправда, наша країна славна ще й тим, що тут законів не лише здебільшого не виконують, а й не читають, і не знають. Особливо в такій сфері, як земельні відносини.

Виправити це становище, зокрема, взявся Олександр Сергієнко, колишній депутат Київради (з 1990 до 1998 року), нині – керівник Аналітично-дослідницького центру «Інститут міста». Днями побачила світ його книжка-посібник «Земля та право: як уберегтися від корупції?» – спільний проект Інституту громадянського суспільства та Аналітично-дослідницького центру «Інститут міста». Цей проект став можливим завдяки підтримці американського народу, що була надана через агентство США з міжнародного розвитку (USAID), Корпорацією Виклики Тисячоліття (MCC) та Менеджмент Сістемс Інтернешнл (MSI).

У виданні розглядаються корупційні небезпеки при отриманні ділянок у постійне користування чи в оренду, при купівлі-продажу не лише фізичними, а й юридичними особами, особами без громадянства та іншими суб'єктами земельно-правових відносин.

Подаються загальні відомості про земельне законодавство та корупцію. Зокрема, наводяться статті з Конституції України в частині земельних питань. Перераховуються кодекси та закони України про землю та пов'язаними із землею цивільно-правовими відносинами, акти вищих органів влади України.

Також наводиться вичерпна інформація щодо законодавства України про корупцію. Відповідно до Закону України «Про боротьбу з корупцією» корупція – це діяльність осіб, уповноважених на виконання функцій держави, спрямована на протиправне використання наданих їм повноважень для одержання матеріальних благ, послуг, пільг або інших переваг.

Важливим є те, що в книзі не лише перераховуються права громадян та юридичних осіб України щодо землі, а й повідомляється про те, як протидіяти корупції. Ця протидія полягає насамперед у знанні та розумінні громадянами та юридичними особами основ земельного законодавства та власних прав у цій сфері. На грунті цих знань вони можуть вимагати від органів виконавчої влади та місцевого самоврядування дотримання земельного законодавства.

Автор чітко роз'яснює функції державних та місцевих органів влади щодо приватизації землі. Як відомо, рішення про приватизацію чи передання в користування земель державної власності приймають місцеві органи виконавчої влади за місцем розташування земельної ділянки. У деяких випадках приватизація здійснюється за погодженням вищими органами державної влади – Кабінетом міністрів чи Верховною Радою. До земель комунальної власності належать усі землі в межах населених пунктів, крім земель приватної та державної власності, а також земельні ділянки за межами населених пунктів, на яких розташовані об'єкти комунальної власності. Рішення про приватизацію чи передання в користування цих земель приймають органи місцевого самоврядування за місцем розташування земельної ділянки.

Важливим є те, що в книзі подається інформація по права громадян та юридичних осіб України щодо землі у питанні протидії корупції.

Детально розглядає автор також тему прав власності та прав користування землею, наголошуючи, зокрема, на тому, що при набутті права власності на земельну ділянку суттєвою проблемою є власне процедура оформлення прав на землю, кінцевим результатом якої є отримання державного акта на право власності. Повідомляється також про права власників земельних ділянок, які, зокрема,мають право: продавати або іншим шляхом відчужувати земельну ділянку, передавати її в оренду, заставу, спадщину; самостійно господарювати на ділянці; використовувати для власних потреб наявні на ділянці корисні копалини, торф, лісові насадження, водні об'єкти. Подається вичерпна інформація і стосовно права оренди земельної ділянки.

Не менш скрупульозно описує О. Сергієнко механізми придбання та застави земельних ділянок, корупційні ризики під час цих процедур, а також детально розглядає питання щодо припинення прав на землю.

Значну увагу в книзі приділено захисту прав громадян та юридичних осіб на землю, гарантіям права власності на земельну ділянку, а також відповідальності органів виконавчої влади та місцевого самоврядування за порушення прав власності на землю.

Йдеться в книзі також і про відшкодування збитків власникам землі та землекористувачам, при вирішенні земельних спорів.

Безумовно, становить інтерес і те, що автор подає зразки цивільно-правових угод та документів (договору купівлі-продажу земельної ділянки; договору дарування земельної ділянки; заяви на отримання земельної ділянки; заяви про прийняття спадщини; заяви до адмінсуду щодо вирішення земельних спорів тощо).

Автори проекту вважають, що саме громадяни України мають зробити рішучий внесок у викорінення корупції в усіх її проявах на різних щаблях влади – від сільської ради до найвищих посадових осіб держави. Саме громадяни мають тиснути на прокуратуру, міліцію та суди з метою розкриття та покарання проявів корупції. Для озброєння громадян знаннями земельного законодавства та практики земельних відносин і підготовлено цю книгу.

ВІД АВТОРА

ДОНЕЦЬКІ КУЛЬТПАРАДОКСИ

Станіслав ФЕДОРЧУК, культуролог,

Згідно з результатами Всеукраїнського перепису населення, в Донецькій області проживає 52% громадян, які вважають себе українцями. В той же час, станом на 2005 рік, бібліотечний фонд Донецької обласної універсальної бібліотеки був на 9,1% укомплектований книгами українською мовою. Єдиною загальнообласною газетою, яка видається українською мовою, залишається "Донеччина", в той час, як більшість видань, які за реєстрацією є двомовними (російська та українська), ведуть редакційну політику наповнення власних шпальт майже винятково матеріалами російською мовою. Про що може свідчити така налаштованість редакцій газет та журналів Донецької області? Насамперед про те, що українська мова сприймається ними як неприпустима для використання у власній роботі. Водночас, діяльність цілого ряду газет, які свідомо і регулярно займаються відвертим викликом державній політиці і здійснюють пропаганду національної та релігійної ворожнечі, залишаються поза увагою правоохоронних органів та контролюючих установ.

З іншого боку, не менш регресивним фактором стану культури в Донецькій області залишається радянська за суттю та змістом політика в сфері культурних подій, коли в області практично відсутня робота з презентації сучасної української музики, сучасної української літератури, сучасної української книги. Пояснювати це лише «залишковим принципом фінансування культури» неможливо, оскільки ми бачимо, скільки зусиль докладається для презентації в Донецькій області культурних здобутків інших держав або продукується культурна ідентичність, яка не тільки претендує на певну автаркію від загальноукраїнської, а навіть протистоїть їй. Всі ці факти свідчать про одне – існує реальна криза у сфері культурних менеджерів від чиновників в Донецькій області, які, з одного боку, не відчувають необхідності інтеграції до сучасних здобутків української культури, а з іншого – скоріш за все, є відвертими противниками презентації модерної української культури насамперед із політичних міркувань.

Не слід забувати про те, що культурна складова зберігає соціальну пам'ять народу, соціалізуючи кожного нового члена громади, надаючи йому відчуття причетності до історії власного народу. Відсутність реальних та системних кроків з позбавлення пам'ятників та назв тоталітарного минулого, залишення цих питань на завтрашній день, виконавча та представницька влада області консервує анемічний стан свідомості мешканців Донецької області, які, з одного боку, залишаються громадянами невідомої держави Україна, а з іншого – реально неіснуючої держави СРСР.

Позиція культурних менеджерів, за умов абсолютно злиденного існування більшості культурних закладів, залишається незрозумілою. Так, протягом 1990–2006 років кількість бібліотек у Донецькій області скоротилася з 1278 до 847; кількість закладів культури клубного типу (за той же період) скоротилася з 1015 до 702; демонстраторів фільмів (за той же період) скоротилася з 1411 до 55.

Враховуючи таку сумну статистику культурних закладів та демонстраторів фільмів, виникають запитання, що саме сталося з усіма цими об'єктами, з яких причин вони припинили свою діяльність і в чиїх руках зараз колишня власність державного культурного сектору. Наскільки виправданим було таке зменшення культурних установ, наскільки воно пов'язано з економічними негараздами держави, а наскільки бездарним місцевим, обласним або загальноукраїнським менеджментом культурної сфери?

м. Донецьк

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9